

ת"פ 58723/09/14 - מדינת ישראל נגד גיא זית

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 58723-09-14 מדינת ישראל נ' זית
בפני כבוד השופטת נעה תבור

בעניין: מדינת ישראל באמצעות ב"כ עו"ד זמנסקי

המאשימה

נגד

גיא זית באמצעות עו"ד חאג' משרדו של
עו"ד באומן

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד איציק אמיר

ב"כ הנאשם עו"ד מוחמד חאג והנאשם בעצמו

הכרעת - דין

בפתח הדברים מודיעה על זיכוי של הנאשם מעבירת האיומים.

א. מבוא

1. הנאשם והמתלון שניהם חובבי גלישה. האישום הראשון מתאר ארוע שהתרחש בחוף הילטון בתל אביב במאי 2014. ראשיתו של הארוע בוויכוח בין המתלון לבין גולש אחר בנוגע לזכות קדימה בתפיסת אחד הגלים. כל המעורבים נמצאו על גלשנים בתוך הים בעת הוויכוח ובעת ההתרחשויות שאחריו. על פי עובדות כתב האישום, הבחין הנאשם בוויכוח בין המתלון לבין הגולש האחר, כעס על אופן הדיבור של המתלון התקרב אל השניים והטיח במתלון "ככה אתה מדבר לחבר שלי, אני אזיין אותך". מיד לאחר מכן, עט הנאשם על המתלון והיכה אותו במספר אגרופים לפניו ולראשו. בהמשך, כיוון הנאשם את הגלשן שלו לעבר המתלון וניסה לשלח אותו לכיוונו אך החטיא ושוב היכה את המתלון במספר אגרופים באזור הפה. כתוצאה מהאגרופים נגרם למתלון חתך בשפתו העליונה. חתך זה הצריך טיפול רפואי ותפירה בבית החולים.

2. הנאשם נחקר בגין הדברים כמעט שבועיים לאחר שהתרחשו. באותו יום בסיום חקירתו הוחתם בתחנת המשטרה על כתב ערבות והתחייבות להימצא במעצר בית במשך 5 ימים. על פי האישום השני, הפר הנאשם

את תנאי ההוראה החוקית, יצא מכתובת מעצר הבית ושהה בחוף הילטון.

3. הנאשם הודה באישום השני (הפרת הוראה חוקית) אך כפר בראשון (אלימות ואיומים).
4. הנאשם לא כפר בעצם התרחשות אירוע אלים כלפי המתלונן, אלא שעל פי טענתו לא ידו היתה בדבר. לטענת הנאשם אין הוא מכיר את המתלונן, הוא עצמו כלל לא היה במקום בעת התרחשות האירוע האלים וממילא לא הוא שתקף.
5. לאחר ששמעתי את העדויות ועיינתי היטב בראיות שהוגשו כמוצגים, שוכנעתי כי המאשימה עמדה בנטל הראייתי המוטל עליה מעבר לכל ספק סביר בכל הנוגע לעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש והפרת הוראה חוקית. כאמור בפתח הדברים, הנאשם זכאי מעבירת האיומים שיוחסה לו.
6. גרסת המתלונן מהימנה, עקבית וברורה. גרסתו נתמכת במגוון ראיות מחזקות ביניהן עדותה של ידידתו שנכחה במקום והיתה עדה לאיומים ולתקיפה שתקף הנאשם את המתלונן, תיעוד מצולם של החבלות וכן תיעוד רפואי. מנגד ניצבת גרסתו של הנאשם, משתנה, מלאה סתירות וללא כל תמיכה בראיה חיצונית. זיכוי של הנאשם מעבירת האיומים נעוץ בניסוח שגוי של כתב האישום. אמירת דברים בעלי תוכן מאיים הוכחה אולם זהות המאיים כפי שהוכחה אינה המתלונן. לא מצאתי כי זהו המקרה המתאים לעשות שימוש בסמכות המוקנית לי על פי סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי והרשעתו של הנאשם בעבירת איומים כלפי אחרת שנכחה במקום.

ב. תקיפה הגורמת חבלה של ממש

7. המתלונן העיד בבית המשפט על ארועי אותו יום (פ/ ע' 9 ש' 10 ואילך). בעדותו מסר כי בתאריך 17.5.14 גלש יחד עם חברים נוספים בחוף הילטון. תוך כדי גלישה הבחין כי גולש אחר "**ירד את הגל מולי**". המתלונן צעק לעבר האחר במטרה למנוע התנגשות אולם האחר לא סטה ממסלולו, גלשניהם התנגשו "**בכל הכוח**", והשניים הסתחררו והתערבבו במים. איש מהשניים לא נפגע אולם המתלונן תיאר כעסו על התנהגותו של האחר, שכן לשיטתו מדובר בהתנהגות מנוגדת לכללים המוסכמים בין גולשים. המתלונן צעק לעבר האחר ובין השניים החל ויכוח קולני. הנאשם שהיה גם הוא במים התערב והחל לצעוק לעבר המתלונן וזה השיב: "**שתוק אל תתערב, זה לא קשור אליך**". המתלונן העיד כי בתגובה לכך הנאשם חתר לעברו ו"**מבלי לדבר פשוט התחיל להניף אגרופים ולהרביץ**". לדברי המתלונן היה בהלם בעקבות התנהגותו האלימה של הנאשם, לא החזיר אלא רק התגונן וביקש מן הנאשם לחדול. הנאשם המשיך להכות במתלונן ואף ניסה "לשלוח" את הגלשן כך שיפגע בראשו. המתלונן הסביר כי לשלוח גלשן פירושו להשקיע את הגלשן במים ואז להרפות ממנו. מאחר והגלשן צף מטבעו, התוצאה של שיקועו במים ושחרורו היא זינוק של הגלשן מחוץ למים (פ/ע' 11 ש' 4). המתלונן העיד כי הגלשן לא פגע בו אך לאחר מכן הוסיף הנאשם להכות בו במכות אגרוף עד שהחל לדמם מאזור הפה. בשלב הזה יצא המתלונן מן המים, משטרה הוזעקה למקום והמתלונן פנה לקבלת טיפול רפואי. שוטרים שהגיעו למקום לא הצליחו לאתר את הנאשם כעולה מדוחות הפעולה **ת/8 ו-ת/12**.
8. כתוצאה מהאגרופים נגרם למתלונן חתך שהצריך תפירה פנימית וחיצונית של השפה בבית החולים. החתך תועד בתמונות (**ת/5 ו-ת/6**) והוגשו מסמכים רפואיים (**ת/7**). המתלונן שלל האפשרות שהפציעה נגרמה

עקב היתקלות עם הגולש האחר שאיתו התווכח ועמד על כך שהדימום והחבלה נגרמו כתוצאה מאגרופיו של הנאשם (פ/ ע' 12 ש' 26 וע' 13 ש' 10). בחקירתו הנגדית שב המתלון ונשאל בדבר אפשרות כי נחבל במהלך העימות הראשוני עם הגולש האחר. המתלון שלל אפשרות זו באופן מוחלט וודאי (פ/ע' 12 ש' 27 ואילך). לדבריו העימות עם אותו גולש היה בוויכוח קולני אך במהלכו לא נפצע ודבר לא פגע בו. על אותם דברים ואותו תיאור חזר המתלון גם בעימות עם הנאשם (ת/2).

9. המתלון זיהה את הנאשם, נקב בשמו וסיפר כי הנאשם התערב בוויכוח עם גולש אחר "התחיל לצעוק עלי מה אני צועק על אותו אדם. מפה לשם הוא חתר אליו ופשוט התחיל לתת לי אגרופים לראש, הוויכוח לא היה איתו בכלל. אני ניסיתי להדוף את האגרופים. גיא החליט שהוא לוקח את הגלשן ושולח לי אותו לכיוון הראש, במזל זה לא פגע, ואז הוא המשיך עם אגרופים לכיוון הראש וכמה אגרופים בלמתי אבל כמה אגרופים נחתו באזור הפה והלסת. שניים שלושה אגרופים נחתו באזור הפה והלסת ופתחו לי את השפה משני כיוונים גם מבפנים וגם מבחוץ" (פ/ע' 2 ש' 10 ואילך).

10. בחקירתו הנגדית העיד המתלון כי הוא מכיר את הנאשם שנים. המתלון גולש בחוף הילטון מאז היה ילד בן 11 וגם הנאשם גולש במקום שנים רבות (פ/ע' 12 ש' 6). המתלון הבחין בנאשם בעיקר בארבע-חמש השנים האחרונות והוסיף כי הנאשם הוא "דמות מאד ידועה ומוכרת בחוף" (פ/ע' 12 ש' 9 ואילך). טעות בזיהוי נשללה מכל וכל על ידי המתלון שכן הוא מכיר היטב את הנאשם. גם במהלך העימות השיב המתלון כי לא תתכן טעות והוא בטוח בזיהוי שכן הנאשם ידוע בחוף "כולם מכירים אותו בשם, בפרצוף, את ההתנהגות שלו במים, זה דבר קל לדעת מי זה גיא זית בהילטון ולא דווקא לטובה" (ת/2 עמ' 2 ש' 25).

11. יחד עם המתלון הייתה באותו יום ידידתו מ.ס. מ' העידה בבית המשפט ועדותה מהווה חיזוק משמעותי לעדותו של המתלון. (פ/ ע' 18 ש' 17 ואילך). מ' העידה על כך ששמעה את הוויכוח בין המתלון לבין הגולש הנוסף. לאחר מכן שמעה את הנאשם ושמעה שהוא צועק על המתלון "אל תדבר ככה לחבר שלי". על פי עדותה "הוא התחיל לחתור מהמקום שהוא נמצא לעומק, חתר נורא מהר, חתר אליו בכל הכוח שלו נורא מהר. הגיע ממש צמוד אליו במים... גיא התחיל לשלוח אליו אגרופים. זה הרגיש שנתי ממש בשוק מהסיטואציה... ניסו להפריד... גיא בכוח הגיע חזרה למצב של מכות [...]. שלח לו עוד פעם אגרופים. אם זכור לי נכון קודם כל הוא דרך את הגלשן, פשוט הכניס את הגלשן לתוך המים ויוצא החוצה חזק, שזה נראה במטרה לפגוע, הכוונה לגיא. הוא בעצם דרך את הגלשן שלו בתוך המים ושחרר אותו לכיוון הראש של נתי במטרה לפגוע, במזל זה לא פגע. לאחר מכן הוא שלח אליו כמה אגרופים שאחד מהם היה מכוון לפה, התחיל לרדת לו דם, הכוונה לנתי התחיל לרדת דם". (שם, שם).

12. מ' היא מדריכת גלישה וגולשת בחוף הילטון מאז הייתה בת 14. גם ל-מ' לא היה כל היסוס באשר לזהות התוקף. הנאשם מוכר לה מהחוף ואינו בבחינת אדם זר. על פי עדותה מדובר בנאשם ובטחונה בזיהוי מבוסס "כי אני ראיתי במו עיניי, אני בטוחה שזה הוא, שזה הנאשם ב- 100%. אין עוד מישהו שדומה לו" (פ/ ע' 19 ש' 31). מ' העידה שלאחר שהיא והמתלון יצאו מהמים, התקשרו למשטרה אשר הגיעה למקום. עוד הוסיפה כי ליוותה את המתלון לטיפול בבית החולים.

13. הודעתה של מ' במשטרה הוגשה כמוצג הגנה נ/1. לא מצאתי כל סתירה בין עדותה לבין הדברים שנאמרו

על ידי העדה במשטרה. במשטרה ובעדותה בבית המשפט תיארה את האירוע האלים, את הדברים שהשמיע הנאשם, החתירה לכיוון המתלונן, האגרופים לפניו והניסיון "לשלוח" את הגלשן לכיוון פניו של המתלונן. גם במשטרה הבהירה כי היא מכירה היטב את הנאשם ומסוגלת לזהותו בוודאות.

מהימנות המתלונן ומ'

14. עדויותיהם של המתלונן ושל מ' הותירו עלי רשם חיובי ומהימן מאד. עדותו של המתלונן הייתה מאופקת ומדודה וניכר כי לא הגזים ולא ניסה להחמיר את מצבו המשפטי של הנאשם. לשאלות הסגור, נמנע מלאשר סיטואציה בה ניסה הנאשם להטביע אותו ולא אישר אמרה כזו לשוטר שהגיע למקום, אף שהדברים נכתבו בדוח הפעולה של אותו שוטר (פ/ ע' 15 ש' 18). המתלונן העיד כי לא חפץ להרע לנאשם וכי לו התנצל אפשר וכלל לא היה פונה למשטרה ו"זה לא היה מגיע למצב שזה הגיע" (פ/ ע' 11 ש' 24).

15. הסנגור הפנה זרקור לעבר סתירה בין עדויותיהם של המתלונן ושל מ'. מ' העידה כי הגולש האחר שעלה על הגל כמעט פגע במתלונן אך לא פגע בו בפועל. המתלונן לעומת זאת העיד על התנגשות והתערבלות בעקבותיה. כשעומתה מ' עם ההבדל בין התיאורים, הסבירה שלא ראתה את השלב הראשון שבו הגולש האחר עלה על הגל של המתלונן ואת שהתרחש ביניהם בשלב זה. לדבריה, הייתה עדה לארוע רק מהשלב בו שמעה את הוויכוח בין השניים (פ/ ע' 19 ש' 18-19 וע' 20 ש' 25-30). אני נותנת אמון גם בחלק זה של עדותה. מאחר והעדה הצטרפה לארוע בשלב מאוחר להתנגשות, אין סתירה של ממש בין העדויות.

16. בהשוואה בין עדויותיהם של שני עדי התביעה עולה עוד כי המתלונן לא העיד על דברי האיום שהשמיע הנאשם. המתלונן העיד אמנם שהנאשם צעק אך נוסח האיום הובא לידיעת בית המשפט אך מתוך עדותה של העדה ולא מפיו של המתלונן. חוסר התאמה זה מצביע בבירור על כך שלא מדובר במי שמנסים להעליל על הנאשם עלילת שווא ולהרע את מצבו. לו ביקשו השניים לתאם גרסאות וודאי היו מתואמים ביחס לנקודה כה מרכזית כהשמעת דברי איום. לא כך קרה.

17. התרשמתי כי שני העדים, מתארים את הארוע ואת האלימות באופן דומה מפני ששניהם נכחו באותו ארוע וחוו אותה חוויה ולא משום תיאום כלשהו בין השניים. העדויות היו אותנטיות, עקביות ובהירות. הגם שלא מדובר בשני תיאורים זהים במדויק, מדובר בשתי גרסאות עקביות ללא סתירות של ממש. אי התאום בין הגרסאות מלמד על כך שכל אחד משני העדים העיד על החלק שראה ועל החלק שקלט בחושיו שלו.

18. המתלונן ומ' לא הסתירו כי הם ידידים ובתקופה מסוימת שקדמה לארוע היו בני זוג. נתון זה לא מספיק כדי להצביע על תיאום עדויות. אין זה מתקבל על הדעת כי יחסי ידידות ואף זוגיות מכתימים למפרע עדות. החוק אינו קובע חזקה שלילית מסוג זה וגם לא ניסיון החיים. על מנת לקבל טענת תיאום גרסאות או עלילה יש להניח בסיס עובדתי ולא די בעובדת ידידות בין שני עדים לצורך בסיס עלילה משותפת. בסיס ראייתי כנדרש לא הונח.

19. אני נותנת אמון מלא בעדויותיהם של המתלונן ושל מ' ובזיהויו של הנאשם על ידי כל אחד מהם.

טענת העלילה

20. לטענת הנאשם העלילו עליו המתלונן ומ' עלילת שווא. לא ברור מה בדיוק מניעי העלילה. הנאשם בעדותו לא התייחס כלל לנקודה זו. די היה לו לציין שמדובר בעלילה ובכך שמדובר בדידים ועל כן מעידים באותה רוח (יצוין במאמר מוסגר כי טענת העלילה לא עלתה בחקירה במשטרה ואף לא במהלך העימות אלא נולדה לראשונה בבית המשפט). גם משעלתה הטענה, לא היה בפיו של הנאשם הסבר או טעם מדוע יחליטו שני אנשים שאינם מוכרים לו ומעולם לא נפגש עמם להגיש תלונת שווא למשטרה. לטענת הנאשם הוא כלל אינו מכיר את המתלונן ולראשונה פגש בו בעימות שנערך במשטרה (פ/ע' 24 ש' 22). לגבי עדת הראיה טען הנאשם שלראשונה פגש בה בעת עדותה בבית המשפט. היה זה הסנגור בסיכומיו שהרחיב ולטענתו "מטרת העלילה הייתה להציב גבולות לנאשם אשר לטענתם שהוא מתנהג בצורה בעייתית בחוף [...] לכן לשניהם יש אינטרס שהנאשם לא יגיע לשם [...] להרחיק אותו מחוף הגולשים, לשים קץ להתנהגותו הבעייתית" (פ/ע' 32 ש' 15). הסנגור ביקש לבסס הטענה על עדות המתלונן ממנה עלה כי הוא מכיר את הנאשם שנים במסגרת שהייתו בחוף הילטון בתל אביב וההכרות איננה חיובית כאדם "אליס או בעייתית בחוף, הסתבך בתגרות" (פ/ע' 15 ש' 11-10). תזה זו מבקשת לקבוע כי המתלונן רקם עלילה תוך שהוא עושה שימוש בפציעות שנגרמו כתוצאה ממפגש אליס עם גולש אחר.

21. טענת העלילה מחוסרת כל בסיס ראיתי ולו הקלוש ביותר ודינה להידחות.

ראשית יש לציין כי מדובר בגרסה עובדתית שלא הועלתה על ידי הנאשם. הטענה כי המתלונן ביקש להרחיקו מן החוף לא הועלתה על ידי הנאשם ואין כל משקל לגרסה שלא הועלתה בעדויות אלא הושמעה רק מפיו של הסנגור בסיכומים.

שנית, גרסה עובדתית זו סותרת את גרסת הנאשם עצמו, אשר לטענתו מעולם לא פגש במתלונן ובעדה. הטענה כי השניים מנסים להרחיק את הנאשם מבוססת על ההנחה שהיו מפגשים קודמים ביניהם, מפגשים שלא היו לרוחם של המתלונן ומ'. הנאשם עצמו כופר מכל וכל בקיומם של מפגשים קודמים.

שלישית, אין במניע הנטען לעלילה כדי להשיג תוצאותיה המקוות על פי גרסת הסנגור. מה לה לתלונה במשטרה עם הרחקה מן החוף. הגשת תלונה במשטרה אינה בבחינת צו הרחקה, כך גם הגשת כתב אישום ואף הרשעה. כל אלו אין בהם דבר וחצי דבר עם הרחקה מן החוף ואין בהם לסייע בהקשר זה.

רביעית ואחרונה, הצורך להרחיק את הנאשם בשל התנהגות בעייתית, מניח שיש התנהגות בעייתית מצד הנאשם. הנאשם כמובן לא אישר זאת שכן לו עשה כן היה בכך לאשר קיומה של התנהגות בעייתית. אם אמנם קיימת כזו, הרי שלא מדובר בעלילה. הטענה אם כן מנסרת את הענף עליו היא יושבת.

22. העובדה שהמתלונן ומ' מעידים על התנהגות בעייתית ואף אלימה של הנאשם בחוף הים בארועים אחרים ואף העובדה שהשניים לא ראו נחת מהתנהגותו של הנאשם בחוף, לא די בה כדי להוכיח כי מדובר בעלילת שווא. קבעתי כי עדויותיהם של השניים מהימנות, ועדויות אלו מהימנות בעיני גם בכל הנוגע להתנהגות קודמת של הנאשם. התרשמתי כי גם בענין זה מתארים העדים מצב דברים כהווייתו. מובן שהנאשם אינו מורשע אלא במיוחס לו בכתב האישום והדברים נאמרים בהקשר של ניתוח גרסאות הצדדים ולא בבחינת הרשעה מעבר למיוחס.

23. גרסתו של הנאשם עברה שינויים בין החקירה במשטרה ועד עדותו בבית המשפט. בראשית (בחקירה במשטרה) טען שלא גלש באותו יום ולא היה בחוף הילטון אלא שהה עם בני משפחתו. בשנית (בעת הקראת כתב האישום) אמר שהיה באליפות ישראל אך עבר בחוף הילטון ושמע על הארוע. בשלישית (במהלך עדותו) אמר שבאותו יום כן גלש אך היה זה בחוף תל ברוך.

24. הנאשם נחקר בתאריך 29.05.14 כלומר פחות משבועיים לאחר הארוע. בחקירתו **ת/1** כשנשאל מתי גלש בפעם האחרונה ענה בש' 64-66: **"לפני הרבה זמן שלושה שבועות... בחוף תל ברוך"**. לשאלה היכן היה ביום הרלוונטי ענה בש' 74: **"לא זוכר, חושב שהייתי עם המשפחה שלי..."**. כשנשאל מפורשות האם גלש ביום הארוע השיב בשורה 76: **"לא, לא נראה לי"**. בהמשך אישר הנאשם כי תיתכן אפשרות שביום הרלוונטי שהה בשעות הצהריים בחוף הילטון משום שהוא **"אוהב לטייל על הים... לגלוש לפעמים"** (שם בש' 80-81). הנאשם נשאל פעם נוספת אם גלש באותו יום וענה בשורה 83: **"לא חושב, לא נראה לי, לפני שלושה שבועות וחצי אולי גלשתי בחוף תל ברוך"**.

פרק הזמן של שלושה שבועות או שלושה שבועות וחצי מחזיר אותנו לימים 4 עד 8 במאי. מדובר בפרק זמן משמעותי לפני הארוע (17 במאי). גרסתו הראשונית של הנאשם אם כן הייתה כי לא גלש באותו יום ולא היה בחוף הילטון.

גם בעימות (שנערך ביום 1.6.14), חזר הנאשם על הגרסה כי 4 שבועות לא היה בחוף הילטון וזאת במענה לטענת המתלון כי האירוע התרחש שבועיים ויום קודם לעימות (**ת/2** עמ' 2 ש' 36).

במאמר מוסגר אציין כי גרסתו של הנאשם בהודעתו במשטרה אינה נקיה מקשיים גם כשהיא ניצבת לבדה ועוד בטרם השוואה לגרסה שהתפתחה בהמשך. כך למשל כאשר הוצגו לנאשם תמונות של החבלות שנגרמו למתלון טען שאינו מבחין בפצעים (**ת/1** עמ' 5 ש' 121).

25. בפתח ישיבת ההקראה ביום 29.12.15 כפר הנאשם בעצמו בעובדות כתב האישום וטען **"אני רק שמעתי שהיו ויכוחים, לא הייתי שם ולא תקפתי אף אחד. הייתי באמצע תחרות, אני באליפות ישראל. כל החברים שלי הגולשים באו וראו ששוטרים לקחו אותי"**. דברים אלה שאמר הנאשם סותרים את גרסתו במשטרה. הפעם משתמע שגלש ולא זו בלבד אלא במסגרת אליפות ישראל. הנאשם לא הכחיש שהיה בחוף הילטון. להיפך. לדבריו חבריו הגולשים הבחינו כי נלקח על ידי המשטרה. מעניין לציון כי פרט לסתירה ביחס לגרסה הראשונית, גרסה שנייה זו אינה מתיישבת עם נסיבות מעצרו של הנאשם. הנאשם נעצר ברחוב אבן גבירול ולא בחוף ובוודאי שלא ביום הארוע ולא בנוכחות גולשים כלשהם. תימוכין להשתתפות באליפות ישראל לא הובאו. לא באמצעות עדים ולא בכל אמצעי אחר התומך בקיומה של אליפות במועד הארוע, מיקומה והשתתפות הנאשם בה.

26. בעדותו העלה הנאשם גרסה שלישית. לא בלוי עם המשפחה, לא השתתפות באליפות ישראל אלא הפעם טען כי גלש בחוף תל ברוך. הנאשם הוסיף ואמר לראשונה **"שחזרתי להילטון אמרו לי גולשים שרבו מכות פה במים. שאלתי מי. אמרו נתי ועוד איזה בחור אחד"** (פ/ ע' 23 ש' 24-25 וע' 24 ש' 18-19). לנאשם לא היה הסבר כיצד לא סיפר על כך בחקירתו במשטרה. כיצד זה הכחיש כל ידיעה על תקיפה והנה בעדותו מתברר כי ידע על התקיפה ואף ידע על זהות המותקף וכל זאת סמוך לאחר הארוע. תחילה השיב שהנושא לא עלה על הפרק ולכן אמר זאת לראשונה בעדותו (פ/ע' 25 ש' 8 וש' 13). תשובה זו מופרכת

מתוך עיון בהודעה עצמה. הנאשם נשאל מפורשות אם מכיר את ארוע האלימות והשיב בשלילה (ת/1 עמ' 4 ש' 113). מכל מקום בהמשך חזר בו גם מהגרסה שהנושא לא עלה והשיב שכן אמר הדברים במשטרה אלא שהדברים לא נרשמו בשל כך ש"המשטרה התנהגה אלי בצורה לא יפה" (שם בש' 17 וש' 22).

27. הנאשם הכחיש כל היכרות עם המתלון. עם זאת כאשר במהלך העימות הטיח באוזניו המתלון כי הוא מכיר אותו שכן הוא ידוע בחוף, אישר הנאשם ש"כולם מכירים אותי בתור אלוף החוף והוא מכיר אותי בתור אדם שמוכר שם" (ת/2 עמ' 2 ש' 28). עוד מענין לציין בשאלת הזיהוי, כי אף שהנאשם הכחיש היכרות עם המתלון, פנה אליו במהלך העימות בשמו ולא זאת בלבד אלא בשם חיבה בו משתמשים חבריו של המתלון (נתי). נתון זה היה בעל משמעות מאחר ועורך העימות לא נקב בשמו של המתלון אלא פנה אליו בכינוי תוארו 'מתלון' ובעימות בכתב ציין 'מ' (פ/ע' 8 ש' 23 וכן ת/3). עורך העימות עצמו הבחין בנקודה זו וחקר את הנאשם כיצד ידע מהו שמו של המתלון. החוקר ציין זאת במזכר ת/3 בו הבהיר כי לא עשה שימוש בשמו של המתלון ולא ידע על שם החיבה שלו אלא על השם המלא בלבד. לנאשם לא נמצא הסבר סביר כיצד ידע לנקוב בשמו של המתלון ללא היכרות וללא מפגש קודם ביניהם. הניסיון בחקירה נגדית לקבל אישור מן המתלון לכך שהציג עצמו בשם בעת החקירה לא צלח. להיפך. המתלון הוסיף כי במקומות רשמיים כמו המשטרה והחקירה הוא נוהג להציג את עצמו בשמו המלא ולא בשם החיבה, כפי שאכן נהג בראשית עדותו בבית המשפט. בניסיון להיחלץ מהקושי העלה הנאשם טענה כי "אמרו לי בחוף משהו בשם נתי הלך למשטרה וככה אני יודע" (ת/2 עמ' 3 ש' 50). לנאשם לא היה הסבר מדוע לא סיפר זאת לחוקר בתגובה לחקירתו הראשונה. כאשר הקשה החוקר ושאל פעם נוספת מדוע לא סיפר הנאשם בחקירתו שידוע לו שאדם בשם נתי התלון נגדו השיב הנאשם תשובה בלתי ברורה "לא יודע למה. אתה אמרתי לי בחור בשם נתי. לא אמרת לי בחור לפני שבועיים בשם נתי קרה, רבו אנשים בהילטון ואמרתי לך מה זה שייך אלי" (שם בעמ' 4 ש' 66). אי הבהירות איננו מקרי אלא נעוץ בכך שהנאשם אינו יכול להבהיר מה שאינו נכון.

28. בסיומו של העימות מופיעה גרסה רביעית והיא בבחינת ראשית הודיה. לדברי הנאשם "אם קרה לי משהו עם הבן אדם הזה אני מבקש סליחה אבל לא קרה לי איתו כלום... אני אומר בוא נגיד והיה אבל אפילו צא'נס הוא לא נתן" (שם בש' 73 וש' 79).

29. בשולי הדברים יצוין כי בחקירתו בבית המשפט טען הנאשם כי השוטרים התנהגו אליו באופן מבזה והותירו אותו בבגדי הגלישה הרטובים לאורך החקירה ועד הדיון בבית המשפט. נקודה זו מעוררת קושי אף היא שכן מהודעתו של הנאשם ת/1 עולה כי הנאשם נעצר ליד ביתו ברחוב אבן גבירול 130 בעת שיצא לקנות סיגריות, לא בים, לא בבגדי גלישה ולא בהיותו רטוב (ת/1 עמ' 2 ש' 13 ואילך).

ד. עבירות איומים

30. על פי עובדות כתב האישום הופנו האיומים כלפי המתלון. מהראיות שהוצגו במהלך המשפט עולה שמי שקלטה את דברי האיום והיחידה שהעידה עליהם היא מ' ולא המתלון. לדברי מ' ראתה את הנאשם חותר לעבר המתלון ושמעה אותו אומר לו "אני אזיין אותך, איך אתה מדבר לחבר שלי, משהו כזה". כן הבחינה בנאשם תוקף את המתלון במכות אגרוף (פ/ע' 19 ש' 24-25).

על סמך האמור לעיל יש לבחון את יסודותיה של עבירת האיומים, כפי שנותחה בהרחבה ברע"פ 2038/04 שמואל לם נ' מדינת ישראל, פד"י ס (4) 96.

31. בהקשר לרכיב ההתנהגותי נפסק לפני שנות דור כי הקביעה אם תוכן הביטוי הוא מאיים נעשית על פי אמת מידה אובייקטיבית, מנקודת מבטו של האדם מן היישוב הנמצא בנעליו של המאיום. על בית המשפט לבחון את מכלול הנסיבות שבהן נמסר הביטוי, ובהן זהות המאיים והמאויים, הקשר או מערכת היחסים ביניהם, הרקע לביטוי וכן ההתרחשויות או התוצאות שבאו לאחר הביטוי (ראו ע"פ 237/53 כהן נ' היועמ"ש, ע"פ 3779/94 חמדני נ' מדינת ישראל והפניה אליהם בענין לם שהוזכר לעיל).

32. במקרה דנן השילוב בין המילים שיצאו מפיו של הנאשם ואשר נקלטו באוזניה של מ', יחד עם חתירה מהירה לכיוונו של המתלונן מקיים את הרכיב ההתנהגותי של עבירת האיומים.

33. בהקשר לרכיב הנסיבתי "על אדם" - שהוא הרכיב אשר מעורר קושי בעניינו, נפסק בהלכת לם כי יש לאמץ את גישת הקליטה לפיה דבר האיום חייב להיקלט אצל המאויים עצמו ואין די בכך שהאיום נקלט אצל אדם אחר כלשהו. כל עוד לא נקלט האיום - בין ישירות ובין בעקיפין - לא הושלמה העבירה, ובנסיבות המתאימות תעמוד עבירת הניסיון לאיים בלבד, (ראו שם בעמ' 117-120 לפסק הדין).

34. במקרה שלפניי כשנקודת המוצא היא שהאיומים נקלטו רק באוזניה של מ' ולא נקלטו באוזניו של המתלונן, שעל פי כתב האישום הוא המאויים, מתבקשת מסקנה שהתביעה לא עמדה בנטל הראיה בכל הקשור להוכחת הרכיב הנסיבתי ביסוד העובדתי של עבירת האיומים. במקרה שבפני האמרה בעלת תוכן מאיים, נקלטה באוזניה של מ' ואף קיימת זיקה בין מ' לבין המתלונן. לא היה כל צורך כי האמרה תגיע לאזניו של מושא האיום - המתלונן עצמו - על מנת שתתקיים עבירת איומים מושלמת כלפי מ' עצמה.

35. פסיקת בית המשפט העליון בהלכת לם מוכרת וידועה שנים רבות ואין כמעט הליך המייחס עבירת איומים מבלי שמי מהצדדים יתייחס להלכה בטיעונו. אף על פי כן בשום שלב לא ביקשה התביעה לתקן את כתב האישום באופן שיצוין כי המאוימת היא מ' ולא המתלונן. מאחר ועבירת האיומים הושלמה במקרה זה, אלא שלא באופן המנוסח בכתב האישום, לא מצאתי מקום לעיוות המציאות בדרך של הרשעה בעבירה של ניסיון בלבד, אף שגם דרך זו אפשרית במישור התאורטי.

כבר בענין לם הבהירה השופטת נאור (כתוארה אז) כי "יש חשיבות לניסוח מדויק של כתב האישום שיבהיר את עמדת התביעה בעניין זהותו של המאויים".

כתב האישום לא נוסח במדויק אף שמדובר בהלכה ותיקה וידועה ומשכך לא מצאתי מקום לעשות שימוש בסמכות הנתונה לפי סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982.

ה. סוף - דבר

על סמך האמור לעיל ועל סמך הודאת הנאשם בעובדות האישום השני, אני מרשיעה אותו בתקיפה הגורמת חבלה של ממש, והפרת הוראה חוקית, עבירות לפי סעיפים 380, ו-287(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ניתנה היום, כ"ו אדר ב' תשע"ו, 05 אפריל 2016, במעמד הצדדים

